

Divina Vindecare

Numărul 18
Iunie 2011

*„Duhul Domnului Dumnezeu este peste Mine,
căci Domnul M-a uns să aduc vești bune celor nenorociți:
El M-a trimis să vindec pe cei cu inima zdrobită,
să vestesc robilor slobozenia, și prinșilor de război izbăvirea.”*

Isaia 61:1

Cuprins

1. Principiile fundamentale ale neprihănirii	Pag. 3
2. Perfect divin – perfect uman	Pag. 4
3. Nici o putere pentru naștere	Pag. 7
4. Întâmplări remarcabile prin rugăciune și credință - partea a 3-a	Pag. 10
5. Invitație	Pag. 18

Scopul revistei „Divina Vindecare” este acela de a-i motiva pe cititori să se dedice fără nici o rezervă lucrării de pregătire personală pentru revenirea Domnului Isus Hristos și de a duce ultima solie la orice seminție, orice limbă, orice norod și orice neam. Revista „Divina Vindecare” este tipărită lunar și este trimisă gratuit oricui dorește s-o primească. Pentru orice informații și alte materiale, vă rugăm să ne contactați la

Redacția „Divina Vindecare”

Loc. Balșa nr. 139 jud. Hunedoara cod 337015

Tel. 0742248883 sau 0254648102

divinavindecare@gmail.com

www.divinavindecare.ro

Principiile fundamentale ale neprihănirii

David Clayton, Martie 2011

1. Numai Dumnezeu este bun

„Atunci s-a apropiat de Isus un om, și I-a zis: „Bunule Învățător, ce bine să fac, ca să am viața veșnică?” El i-a răspuns: „De ce mă întrebi numești bun? Nu este nimeni bun decât Unul singur, și anume Dumnezeu. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”. (Matei 19:16, 17).

Acesta este primul mare adevăr. Aproape aș putea afirma că este cel mai important adevăr dintre toate. Ce vroia Isus să spună atunci când a afirmat că „nimeni bun decât Unul singur, și anume Dumnezeu”? Eu cred că El spunea că singura Ființă din Univers care este în Sine Însuși Bună, este Dumnezeu sau, cu alte cuvinte, cine este divin. Isus răspundea înțelegerii omului și anume că El, Isus, era bun. A folosit aceste cuvinte pentru a-l ajuta să se gândească mai profund la identitatea Sa. Dacă numai Dumnezeu este bun și dacă și Isus era bun, atunci este evident că El avea natura lui Dumnezeu, că El Însuși era o Ființă divină. Acesta a fost modul în care Isus i-a spus: „Eu nu sunt un simplu om; Eu sunt Fiul lui Dumnezeu. Acolo unde găsești bunătatea originală, atunci cu siguranță ai găsit adevărata divinitate”.

Dar este acesta un adevăr absolut? Cum trebuie să-l interpretăm într-o manieră practică? Nu există oameni buni? Nu există îngeri buni ca și îngeri răi? Și cum se poate spune despre oricare altă ființă că este „bună” dacă numai Dumnezeu este bun? Aceste întrebări ne conduc la următorul adevăr important.

2. Omul este bun numai când este unit cu Dumnezeu

Când Dumnezeu a creat omul și toate celelalte de pe această planetă, verdictul Său a fost că „totul era bun”. Trebuie să ne gândim la două aspecte: în primul rând, la faptul că numai Dumnezeu este bun și, în al doilea rând, la faptul că Dumnezeu afirmă că omul este bun. Cum se împacă aceste două afirmații? Asta nu înseamnă că omul era Dumnezeu, dar ne conduce la concluzia că Dumnezeu locuia în om. Omul era bun pentru că era unit cu Singurul care era cu adevărat bun. Dacă ar fi rămas în această legătură, omul ar fi fost pentru totdeauna bun. În felul acesta, a proiectat Dumnezeu universul, acesta era planul Său pentru toate ființele vii. Fiecare ființă morală, inteligentă trebuia să aibă o asemenea legătură cu Dumnezeu, încât să devină un templu, o locuință a lui Dumnezeu, un vas prin care Dumnezeu Însuși să-Și arate viața și slava. În această legătură, omul și-ar fi găsit fericirea și ar fi trăit o viață sfântă.

Bineînțeles că și creația lipsită de inteligență era bună în sensul că legile naturale care au fost concepute și susținute de Dumnezeu, lucrau în perfectă armonie într-un sistem desăvârșit, astfel încât toate consecințele erau pozitive de vreme ce nu erau decât legile naturale ale lui Dumnezeu, lucrând într-un mediu desăvârșit. Însă, în ceea ce-l privește pe om, lucrurile au fost și mereu vor fi diferite. Omul este o ființă inteligentă, morală. Omul are capacitatea și responsabilitatea de a alege ceea ce dorește să fie și să facă. Comportamentul omului nu este simpla consecință a unui răspuns instinctual orb, ci există și factorul abilității sale de a gândi, raționa și alege. În cazul omului, legătura cu Dumnezeu nu era numai în sensul că omul era guvernat de legi bune. Omul era bun pentru că viața lui Dumnezeu era unită cu viața sa, căci Dumnezeu locuia în el. Comportamentul bun reprezenta stilul lui de viață. Comportamentul său moral era rezultatul unei legături vii cu Dumnezeu în care, prin propria sa alegere, Dumnezeu Se putea manifesta pe Sine în modul de viață al omului.

(1 Ioan 3:9; Ioan 15:5; Romani 8:6-9; Romani 7:18, 19).

3. Dumnezeu locuiește în om prin Spiritul Său

Acesta este următorul adevăr fundamental. Legătura lui Dumnezeu cu omul se realizează prin spiritul lui Dumnezeu care locuiește în om. Aceasta nu este o experiență simbolică, ci literală. Există ceva din Dumnezeu, o energie, un element pe care Biblia îl descrie ca „spirit” și „viață”. Nu ar trebui să concluzionăm că termenul „spiritul lui Dumnezeu” este numai o expresie menită să descrie o experiență în care gândim diferit și avem o altă atitudine față de viață după ce am citit Cuvântul lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu nu este o persoană separată de Dumnezeu și nici nu reprezintă o simplă influență sau ideile care au un impact asupra noastră atunci când citim Cuvântul lui Dumnezeu. Spiritul lui Dumnezeu este chiar forța de viață a lui Dumnezeu Însuși, aspectul lui Dumnezeu prin intermediul căruia El este omniprezent, prin care este capabil de a-Și împărtăși propriile atribute de dragoste și bunătate infinite tuturor celor care sunt umpluți cu acest spirit. Atunci când cineva primește spiritul

lui Dumnezeu, există literalmente o influență, un element care pătrunde în ființa acelei persoane, ceva ce este de la Dumnezeu Însuși și care produce o schimbare completă.

4. Rădăcina păcatului este despărțirea de Dumnezeu

Rezultă că oricine este despărțit de Dumnezeu nu poate fi bun și nici nu poate face nimic bun. Poate face fapte morale care par a fi bune, dar motivele vor fi greșite, ceea ce înseamnă că faptele nu sunt, în realitate, bune.

O persoană care este despărțită de spiritul lui Dumnezeu va face mereu fapte greșite. O asemenea persoană va călca mereu legea. Acest lucru este numit „păcat”, dar nu reprezintă de fapt problema reală. Temelia oricărui păcat este o decizie de a respinge influența Spiritului lui Dumnezeu, o alegere de a fi independent de Dumnezeu, de a fi despărțit de El. Aceasta este rădăcina fărădelegii.

Perfect divin – perfect uman

David Clayton, Martie 2011

Isus Hristos, Fiul lui Dumnezeu, a venit pe acest pământ și a devenit om. Era 100% uman, dar, în același timp, era pe deplin divin. Acesta este un adevăr care a fost proclamat de creștini timp de veacuri și mulți încă îl păstrează ca pe un adevăr de neschimbat.

La prima vedere, un asemenea concept pare a fi contradictoriu și imposibil de armonizat. Cei mai mulți creștini îl explică afirmând că este o taină sau ceva ce trebuie acceptat prin credință fără a încerca să-l înțelegi. Însă, deplina divinitate a lui Isus combinată cu faptul că era complet uman, reprezintă cheia planului de mântuire și, până când nu vom înțelege cum a putut fi Isus complet uman și totuși deplin divin, planul de mântuire va rămâne mereu un mister imposibil de cuprins pentru noi.

Omenirea a căzut în Adam

Atunci când Adam s-a despărțit de Dumnezeu, a luat cu el toată rasa umană. Omenirea l-a respins pe Dumnezeu, pentru că întreaga omenire era încapsulată într-un singur om. Adam, la acel moment, reprezenta întreaga rasă umană; viața lui este cea care ne-a fost împărtășită fiecăruia dintre noi, iar decizia pe care el a luat-o a avut un impact asupra tuturor acelor care ulterior au primit din viața lui. Adam a adoptat principiile de viață ale lui Satan (independența față de Dumnezeu) și a adus rasa umană pe tărâmul lui. Din acel moment, fiecare persoană care a fost născută din rasa lui Adam a fost de partea lui Satan în marea controversă. Aici ne-a așezat Adam.

Ca să înțelegem ce a făcut Isus pentru a ne salva și ce calități trebuia El să aibă pentru a duce până la capăt mântuirea noastră, trebuie să-l înlăturăm pe El din imagine pentru o clipă și să privim condiția omenirii în care aceasta a fost adusă de Adam.

Atunci când Adam a pus omenirea pe tărâmul lui Satan, tot ceea ce era necesar pentru a schimba situația, era ca Adam să fi făcut alegerea de a se întoarce la Dumnezeu. Pare simplu, dar să ne gândim la ceva: nici o ființă din univers nu se poate întoarce la Dumnezeu decât dacă spiritul Lui o influențează. Potrivit spuselor lui Isus, numai Dumnezeu este bun (Matei 19:17 KJV) și fără spiritul lui Dumnezeu, nici o creatură nu poate fi bună și nici nu poate dori binele. Fără influența lui Dumnezeu, natural ne temem de Dumnezeu și nu avem nici o dorință de a ne uni cu El. Atunci când Adam a ales independența de Dumnezeu, aceasta este condiția pe care a ales-o pentru omenire. Poziția legitimă a omenirii era aceeași cu poziția lui Satan; despărțiți de Dumnezeu, lipsiți de influența spiritului lui Dumnezeu și incapabili de a alege altceva. „*Mintea carnală este vrăjmășie împotriva lui Dumnezeu, căci ea nu se supune legii lui Dumnezeu și cu adevărat nici nu poate fi supusă*”. (Romani 8:7 KJV).

Singura speranță a omenirii

Omenirea nu avea decât o singură speranță și anume: dacă s-ar fi găsit o ființă umană, născută din rasa lui Adam, așezată exact în locul în care Adam a așezat omenirea (despărțită de Dumnezeu), care ar fi putut să facă, în

mod voluntar, alegerea de a reveni la Dumnezeu, atunci această ființă umană ar putea, în sine, să reunească omenirea cu Dumnezeu. Dar această persoană trebuia să aibă capacitatea de a face acest lucru nu numai pentru sine, ci și pentru toți ceilalți oameni. Acest detaliu ar trebui explicat într-o carte întreagă. Acesta este un detaliu vital în planul de mântuire, atât de puțin înțeles. Întregul plan de salvare este despre calea lui Dumnezeu de a Se reuni pe Sine cu rasa umană. El nu putea face asta fără acordul omului. Omul fusese cel care alesese să fie independent de Dumnezeu și, de vreme ce Dumnezeu a fondat guvernarea Sa pe principiul libertății, al alegerii și voinței libere, Dumnezeu nu Se putea interpune între om și alegerea sa. Dacă Dumnezeu trebuia să reunească omul cu Sine, aceasta trebuia să fie alegerea voluntară a omului, iar omul, fără Dumnezeu, era incapabil de a face o asemenea alegere.

Numai Dumnezeu este bun

Isus ne spune că numai Unul este bun, iar Acela este Dumnezeu. Atunci când ne gândim la asta, înțelegem că este un adevăr absolut. Nu există nici o creatură în univers care să poată fi bună fără a fi unită cu Dumnezeu. Dacă metoda lui Dumnezeu era aceea de a oferi bunătatea creaturilor Sale, independent de viața și prezența Sa, atunci afirmația lui Isus nu ar fi fost adevărată: „*El i-a răspuns: „De ce mă numești bun? Bun nu este decât Unul singur: Dumnezeu. Dar dacă vrei să intri în viață, păzește poruncile”*”. (Matei 19:17 KJV).

El nu a spus că nu există decât o singură sursă a bunătății (adică Dumnezeu este capabil să ofere bunătatea oamenilor din Sine); nu! El a spus că nimeni nu este bun decât Dumnezeu! Îngerii din jurul tronului repetă același adevăr în alte cuvinte: „*Cine nu se va teme, Doamne, și cine nu va slăvi Numele Tău? Căci numai Tu ești Sfânt, și toate Neamurile vor veni și se vor închina înaintea Ta, pentru că judecățile Tale au fost arătate*”. (Apocalipsa 15:4).

Numai Dumnezeu este bun. Numai Dumnezeu este sfânt și pretutindeni unde se găsește bunătate veritabilă, putem fi siguri că am găsit prezența lui Dumnezeu. Biblia l-a descris uneori pe om ca fiind „bun”, dar aceasta s-a întâmplat numai datorită prezenței lui Dumnezeu prin Spiritul Său Sfânt care locuit în astfel de oameni.

Este Isus bun?

Dar atunci când Biblia afirmă că numai Dumnezeu este bun, se referă și la singurul Fiu născut al lui Dumnezeu? Biblia ne spune că Isus este „*întipărirea Ființei Lui*” (Evrei 1:3). El este exact ca Tatăl Său, iar acest lucru era adevărat chiar și atunci când era în trup. Acesta este adevărul exprimat în Ioan 14:9: „*De atâta vreme sunt cu voi, și nu M-ai cunoscut, Filipe? Cine M-a văzut pe Mine, a văzut pe Tatăl. Cum zici tu dar: „Arată-ne pe Tatăl?”*”.

Isus a fost născut din Dumnezeu, singura Ființă din univers care și-a început existența astfel. El Și-a obținut natura prin moștenire, motiv pentru care trebuie să fi avut aceleași calități inerente de bunătate și dragoste ca și Tatăl Său. Acesta este motivul pentru care El a fost pe deplin capabil de a-L reprezenta pe Dumnezeu atunci când a fost pe pământ, deoarece, într-adevăr, El era Dumnezeu prin natură și în El erau arătate toate atributele naturii și caracterului lui Dumnezeu.

„*Și Cuvântul S-a făcut trup, și a locuit printre noi, plin de har, și de adevăr. Și noi am privit slava Lui, o slavă întocmai ca slava singurului născut din Tatăl*”. (Ioan 1:14).

Slava văzută în Isus era slava singurului născut din Tatăl. Cu alte cuvinte, nicăieri în altă parte nu s-ar fi putut vedea o asemenea slavă. Această slavă putea fi găsită **numai** în singurul Fiu născut al lui Dumnezeu.

Așadar, atunci când Isus i-a spus tânărului bogat „*Bun nu este decât Unul singur: Dumnezeu*” nu sugera că El, Isus nu era bun. Dar prin această exprimare, dorea să-l ajute pe tânăr să se gândească la adevărata Sa identitate. Dacă adevărata bunătate a fost văzută în Isus, atunci adevărata natură divină era în El. El era cu adevărat Dumnezeu prin natură. Aceasta ar fi dorit El ca tânărul să înțeleagă.

Natura divină - cheia

Acesta este motivul pentru care Isus a fost capabil de a Se așeza în poziția omenirii, acea poziție de completă despărțire de Dumnezeu, a fost capabil de a alege să-I fie loial lui Dumnezeu, în ciuda poziției în care a fost pus: datorită faptului că era bun în El Însuși! Bunătatea lui Isus nu era dependentă de locuirea Spiritului Sfânt în El. Nu; noi, cei creați, nu putem fi buni decât dacă Spiritul Sfânt locuiește în noi. Dar Isus este Fiul lui Dumnezeu. Sursa bunătății Sale este în El Însuși. Chiar și atunci când spiritul lui Dumnezeu este luat de la El, El rămâne bun pentru că Dumnezeu este bun. Adevărata divinitate este bună în orice circumstanță, dar ea reprezintă singurul bun din tot universul și acesta este motivul pentru care a fost nevoie de o Ființă divină pentru a realiza salvarea omului. Nimeni altcineva nu ar fi putut face asta, nici cel mai sfânt înger, căci chiar și acesta, dacă ar fi fost despărțit de Dumnezeu, ar fi devenit în mod instantaneu rău. Asta este ce am învățat din experiența lui Lucifer.

Nici un har pentru Hristos

Așadar, Isus a luat locul omenirii la cruce. El nu a luat locul omenirii care este sub influența harului. Harul vine la noi prin Isus Hristos, dar harul lui Isus vine la noi datorită a ceea ce a făcut El la cruce. Așadar, atunci când a ajuns la cruce, acel har nu l-a aparținut. El nu a luat locul în care ne găsim noi acum, beneficiind de har, ci a trebuit să ia locul nostru pe care-l merităm, locul căruia îi aparținem atunci când Adam a făcut acea alegere, total despărțiți de Dumnezeu și fără ajutorul Spiritului Sfânt. Acesta a fost înțelesul aceluia îngrozitor strigăt de pe cruce: „*Dumnezeul Meu, Dumnezeul Meu, pentru ce M-ai părăsit?*” (Matei 27:46).

Și totuși, cu toate că era pe deplin despărțit de Dumnezeu, Isus a fost capabil de a face alegerea să rămână credincios lui Dumnezeu. Cum de a putut face asta? Datorită faptului că El era bun în propria Sa natură, pentru că era pe deplin divin. Înlăturarea spiritului și prezenței lui Dumnezeu nu l-a determinat pe Isus să meargă pe calea auto-conservării. Așa ar fi făcut dacă ar fi fost o creatură care depindea de o bunătate la mână a doua prin locuirea Spiritului Sfânt în El. Dar El era Fiul lui Dumnezeu, bun prin natură și astfel, capabil de a rămâne bun, cu toate că a devenit om. Așadar, obținând această victorie prin natura Sa divină în trupul decăzut omenesc, El a fost capabil de a restaura omenirea la locul ei împreună cu Dumnezeu.

Bineînțeles, beneficiile acestei victorii a lui Hristos au fost resimțite de omenire chiar din clipa în care Adam a păcătuit. Isus este Mielul care a fost înjunghiat de la crearea lumii. În momentul în care omul a păcătuit, sacrificiul lui Isus a început să ofere beneficiile Sale omenirii, cu mii de ani înainte de moartea Sa. Însă, acest lucru nu diminuează realitatea faptului că Hristos a trebuit într-adevăr să moară, că El a trebuit cu adevărat să meargă în locul care aparținea omului. Aceasta este ceea ce Dumnezeu a promis de la început, iar Isus a îndeplinit acea promisiune în fiecare detaliu, luând pe deplin locul omului.

Pe deplin om

Este evident faptul că Isus a trebuit să fie om în cel mai deplin sens, căci dacă nu, El nu ar fi putut lua locul omului și să aducă omenirea înapoi la Dumnezeu. Un om a fost cel care a ales să ne despartă de Dumnezeu, și numai un om putea să întoarcă această decizie. Dar Isus a trebuit să facă mai mult decât să devină om. El a trebuit să ia această decizie ca om, ca un descendent al lui Adam, sub exact aceleași condiții în care se găsește rasa umană. El trebuia să dețină aceleași limitări și dezavantaje pe care le are omenirea căzută și degenerată, căci acesta este locul în care ne-a așezat Adam. Și, cel mai important, El trebuia să fie, la momentul cel mai critic al testului, total despărțit de ajutorul spiritului lui Dumnezeu. Acesta este locul în care păcatul a adus omenirea și aici a trebuit să meargă Isus pentru a elibera omul.

Pe deplin divin

Însă, vedem de asemenea că Isus a trebuit să fie pe deplin divin, în sensul că El a posedat în natura Sa spirituală chiar natura lui Dumnezeu. Acest lucru era absolut necesar pentru ca El să fie despărțit de Dumnezeu și totuși capabil de a-L alege pe Dumnezeu. Natura Sa divină a fost esențială pentru salvarea noastră. Fără aceasta, El nu ar fi dus la îndeplinire mântuirea noastră. Așadar, El a trebuit să fie pe deplin uman, dar și pe deplin divin.

Să considerăm acum un alt aspect. Atunci când afirmăm că Isus a fost pe deplin divin, asta înseamnă că El a avut în Sine toate puterile divinității? Am văzut deja faptul că El a avut și a trebuit să aibă natura lui Dumnezeu de o înfinită bunătate. Acest lucru nu a scăzut nimic din deplina Sa natură umană. Nu a însemnat decât că a fost un Om bun. În toate sensurile El a fost limitat la abilitățile și puterile omului, dar era bun în natură, iar aceasta a fost diferența crucială. Dar era El omnipotent, atotcunoscător și omniprezent asemenea lui Dumnezeu? Dacă a fost, atunci cum a putut fi pe deplin uman? Natura umană este limitată. Mai mult, dacă Isus a fost atotputernic și a posedat toată cunoștința, atunci în ce sens a putut El fi despărțit de Dumnezeu la cruce?

Puterea divină abandonată

Adevărul este că Isus a lăsat de-o parte puterea Sa divină, slava Sa divină. A venit pe pământ ca om, numai ca om, limitat la fel ca și noi, născut din femeie (Galateni 4:4), într-un trup care a suferit toate defectele și limitările genetice aduse de căderea lui Adam și înmulțite de patru mii de ani de deteriorare. A fost cu adevărat Unul dintre noi în ceea ce privește moștenirea genetică. Într-adevăr, a provenit din rasa lui Adam.

Planul de mântuire a trebuit împlinit potrivit anumitor limitări, în cadrul unor restrângeri foarte bine definite. De ce? Pentru că Dumnezeu a trebuit să îplinească totul pe o astfel de cale astfel încât universul să observe că Dumnezeu a acționat corect, chiar și în ceea ce-l privește pe Lucifer. Nu poate exista nici o urmă de îndoială cum că ar fi existat vreo înșelătorie sau șmecherie de partea lui Dumnezeu. Satan l-a acuzat pe Dumnezeu că este mincinos și că nu este vrednic de încredere. Singura cale prin care Dumnezeu putea răspunde acestor acuze a fost aceea de a fi pe deplin transparent în toate căile Sale.

Dacă Isus ar fi posedat în Sine însuși toate puterile atotputernicului Dumnezeu, atunci toate suferințele Sale nu

ar fi demonstrat nimic. Toate nu puteau fi altceva decât o prefăcătorie, un act. Satan ar fi adus această acuzație și, cum ar fi putut Dumnezeu să dovedească contrariul? Dacă Dumnezeu vrea să joace teatru, ce creatură ar putea descoperi vreodată adevărul? Nimeni nu este mai inteligent decât Dumnezeu și nimic nu se poate compara cu puterea Sa. Dacă Isus ar fi posedat puterea atotputernicului Dumnezeu în El Însuși, chiar ca și om, atunci cu siguranță că Satan ar fi pretins faptul că Isus nu a fost pe deplin om și că nu a obținut biruința numai prin abilitățile omenescului și că nu este calificat pentru a reprezenta omenirea, de vreme ce nu a biruit ca om, ci ca Dumnezeu îmbrăcat într-un corp omenesc. Cum ne-ar fi putut Dumnezeu convinge că nu este așa?

Cineva ar putea răspunde: „Pentru că trebuie să avem încredere în Dumnezeu”. Da, este adevărat. Însă noi avem încredere în El pentru că a fost dovedit faptul că Dumnezeu este vrednic de încredere. A fost dovedit faptul că Satan este mincinos, dar unde a fost dovedit aceasta? Unde a făcut Dumnezeu această demonstrație? La Calvar; acolo au fost demonstrate toate acestea prin marele sacrificiu făcut de Dumnezeu și de Fiul Său atunci când El a murit pentru noi. Dacă, în cadrul aceluși eveniment, ar exista vreo posibilitate de a ridica acuzația că totul a fost o farsă, un teatru divin, atunci toate lucrurile făcute pentru a naște încredere în Dumnezeu ar fi nule.

Satan a folosit multe metode de a convinge omenirea că Isus nu a murit niciodată cu adevărat, și că toată istoria răstignirii este o fabulă. Ceea ce Dumnezeu a realizat prin patimile, moartea, învierea și lucrarea cerească a Fiului Său reprezintă singura speranță a omenirii. În El, Dumnezeu nu ne-a oferit numai un Învățător moral, nu ne-a dat numai un bun Exemplu, ci un Mântuitor, exact ceea ce noi, păcătoșii, aveam nevoie, singurul lucru care ne putea salva. Acesta este adevărul care așează creștinismul deasupra tuturor celorlalte religii, inclusiv deasupra falsului creștinism.

Mulțumim lui Dumnezeu pentru Isus!

Nici o putere pentru naștere

David Clayton, Martie 2011

„Și i-au zis: „Așa vorbește Ezechia: Ziua aceasta este o zi de necaz, de pedeapsă și de ocară; căci copiii sunt aproape să iasă din pântecele mamei, și nu este putere pentru naștere” (2 Regi 19:3).

Acest verset mi-a tot revenit în minte în ultimul timp. Afirmarea ciudată a lui Ezechia a fost făcută într-un timp în care Israel era amenințat de armatele Asiriei. Regele Asiriei a trimis un mesaj blasfemiator lui Ezechia, mesaj prin care îi transmitea că era inutil să se încreadă în Iehova, căci dumnezeii celorlalte națiuni nu au reușit să le scape din mâna Asiriei, și nici Dumnezeul lui Israel nu va reuși.

Ezechia știa că Iehova putea face asta, știa că nimeni nu poate sta în fața puterii Dumnezeului Celui viu, dar în fața acelei crize și-a simțit puternic lipsa de credință, a resimțit puterea zidurilor ridicate între Israel și Dumnezeu, ziduri de compromis și apostazie. Cu o mâhnire profundă, el a trimis după profetul Isaia, cu mesajul secret de mai sus. Timpul a venit ca ceva să se întâmple (copiii erau aproape de a fi născuți). Venise timpul ca Dumnezeu să-Și arate puterea și să-Și elibereze poporul. Ce ar putea fi mai normal decât ca Dumnezeu să Se ridice pentru propriul Său popor dacă există nevoia de eliberare? Dar cealaltă parte a afirmației lui Ezechia descoperă faptul că era un obstacol în calea lui Dumnezeu. Nu era „*putere pentru naștere*”.

Aceasta era o cale neobișnuită de a exprima realitatea situației, dar în această ciudată afirmație a lui Ezechia, înțeleg că el spunea următoarele: „Doamne, noi știm ce poți face Tu, noi știm ce ar trebui Tu să faci, dar nu avem încredere în Tine, nu avem acea legătură cu Tine care ne-ar face capabili de a ne baza pe Tine și pe puterea Ta în acest timp de mare nevoie”. Așadar, Ezechia trimite după profetul Isaia, care avea credința necesară în Dumnezeu și care era capabil de a interacționa cu Dumnezeu pentru popor.

Stând de partea Cuvântului lui Dumnezeu

M-am tot gândit la acest verset și am reflectat la evenimentele petrecute în ultimii ani. Creștinii sinceri nu resping Cuvântul lui Dumnezeu. Atunci când Dumnezeu revelează adevărul și ne descoperă voia Sa, noi o acceptăm și ne decidem să trăim prin ea, indiferent de consecințe. Ca rezultat al unei asemenea decizii, mulți dintre cei ce citim această revistă am fost excluși din biserici unde mergeam, am primit un nume „rău” și nu am mai fost bine primiți în cercurile în care obișnuiam să studiem. Dar acest lucru nu ne-a deranjat, pentru că am

privit credințioșia față de adevăr ca fiind cea mai importantă datorie în viață și am fost pregătiți chiar și pentru moarte dacă era necesar, în hotărârea noastră de a fi sinceri cu Dumnezeu.

Atunci când am descoperit adevărul despre Dumnezeu și Dumnezeire, ne-am supus adevărului și ne-am decis să-l credem și să-l mărturisim, acceptând consecințele care au urmat. Atunci când Dumnezeu a descoperit adevărul despre Biserica Sa, ne-am bucurat în înțelegerea biblică și ne-am decis să trăim și realitatea acestui adevăr. Așa a fost mereu cu poporul lui Dumnezeu, și așa va fi mereu. Atunci când cuvântul lui Dumnezeu vorbește, nu avem nimic altceva de făcut decât să-L acceptăm și să trăim prin ceea ce El ne spune.

Nevoia într-o criză

Acesta este motivul pentru care afirmația lui Ezechia a prins rădăcini în mintea mea. Este foarte clar faptul că am ajuns într-un moment de mare însemnătate. După toate probabilitățile, suntem pe cale de a intra într-un moment înfricoșător al conflictului și să trecem prin cel mai mare timp de încercare pe care istoria omenirii l-a cunoscut vreodată. Care este cea mai mare nevoie a poporului lui Dumnezeu în acest timp? Trebuie să ridicăm această întrebare de două ori? Evident, răspunsul este pe buzele fiecărui copil adevărat al lui Dumnezeu. Cuvântul lui Dumnezeu spune:

„Căci iată, întinericul acopere pământul, și negură mare popoarele; dar peste tine răsare Domnul, și slava Lui se arată peste tine” (Isaia 60:2).

Marea noastră nevoie este de a experimenta descoperirea slavei lui Dumnezeu peste noi. Cu alte cuvinte, avem nevoie de revărsarea Spiritului Sfânt într-o măsură mai mare decât la Cincizecime, și avem nevoie de asta astăzi. Peste tot în cuvântul lui Dumnezeu, acest dar ne este promis. De fapt, vedem nu numai făgăduința acestui dar, dar și realitatea faptului că acest dar a fost dat bisericii și trebuia să rămână cu copiii lui Dumnezeu până la timpul sfârșitului. Aceasta este realitatea; acesta este Cuvântul Său.

Scuze destule

Este interesant de observat faptul că, atunci când vine vorba despre darurile Spiritului Sfânt, există o mie de motive oferite de unii care explică de ce nu trebuie să le avem azi. Scuză peste scuză, sunt prezentate multe piedici, iar sugestia este că Dumnezeu nu este pregătit sau nu dorește să lucreze astăzi ca în timpul Cincizecimii. Problema este că nimeni nu poate să susțină o astfel de pretenție cu Biblia. Scuzele și motivele invocate pentru care noi nu trebuie să așteptăm aceste daruri și puterea Spiritului Sfânt astăzi într-o măsură ca cea de la Cincizecime, sunt la fel de iraționale și nescripturistice ca și cele oferite de creștinii care încearcă să apere Trinitatea folosind Biblia. Argumentele sunt atât de slabe în comparație cu abundența dovezilor adevărului, încât ajungi să gândești că există o orbire ciudată a minților celor care îmbrățișează eroarea sau, dacă nu, sunt lipsiți de onestitate.

Ce afirmă Biblia despre botezul și darurile Spiritului Sfânt? Care cercetător sincer al Bibliei poate afirma că Dumnezeu nu intenționează ca poporul său să aibă toate acestea astăzi? Dacă depindem de Biblie pentru a fi direcționați în înțelegerea lui Dumnezeu și a scopurilor Sale, atunci ar trebui să fim implicați în căutarea și primirea botezului Spiritului Sfânt, alături de primirea darurilor mult mai mult decât în orice altceva.

Timpul bisericii

Dar știți care este adevărul? Toate celelalte adevăruri pe care le-am îmbrățișat au fost chestiuni care puteau fi acceptate numai la nivel intelectual. Am îmbrățișat teoriile și am recunoscut dovezile care le însoțeau. Însă, în toate acestea, nu a existat niciodată nevoia unei interacțiuni vizibile, dinamice cu supranaturalul. Reacția noastră la ceea ce am aflat a putut cu ușurință să fie, și adesea nu a fost nimic mai mult decât un răspuns omenesc la idei plăcute. Dacă șeful ne-ar fi spus să ne angajăm într-un anumit proiect, reacția ar fi fost asemănătoare. Acesta este motivul pentru care afirmația lui Ezechia mi-a rămas în minte. În sfârșit, a venit vremea zdrobirii. În sfârșit, a sosit momentul adevărului. În sfârșit, am ajuns la un adevăr biblic în care este implicat un element care nu poate fi contrafăcut, ceva ce nu poate fi produs prin metodele noastre, de seminarele noastre, de studiile de limbă greacă și aramaică, ceva ce nu putem arăta prin intermediul argumentațiilor și dezbaterilor. În sfârșit, am ajuns la o realitate biblică clară ce nu poate fi realizată decât printr-o interacțiune veritabilă cu Dumnezeu. „Copiii sunt gata de naștere”. Dar care este realitatea? „Nu este nici o putere pentru naștere”.

Am simțit teama, repulsia, antipatia față de acest adevăr biblic. Unii vor fugi până la marginile pământului și vor suci Cuvântul lui Dumnezeu în toate chipurile pentru a-l face să afirme altceva decât adevărul evident. Aceasta este o tragedie și sunt trist să văd cum creștinii fac așa ceva. Cu siguranță, dacă mă descopăr lipsit de slava lui Dumnezeu, ceea ce trebuie să fac este să mă cercetez pe mine însumi și nu să încerc să denaturez Cuvântul lui Dumnezeu! Să recunoaștem adevărul: problema reală este că nu există „putere pentru naștere”. Timpul a sosit, Dumnezeu este pregătit, promisiunile sunt clare și sigure. Noi suntem cei care avem o dificultate

în a crede Cuvântul lui Dumnezeu. Aceasta este întreaga problemă. Este o problemă firească, una pe care Dumnezeu dorește să ne ajute să o rezolvăm, dar trebuie s-o recunoaștem, trebuie să vedem problema așa cum este și să încetăm din a nega Cuvântul lui Dumnezeu pentru a ne scuza lipsurile.

Putem crede?

„Adevărat vă spun că, dacă va zice cineva muntelui acestuia: ‚Ridică-te și aruncă-te în mare’ și dacă nu se va îndoi în inima lui, ci va crede că ce zice se va face, va avea lucrul cerut. De aceea vă spun că, orice lucru veți cere, când vă rugați, să credeți că l-ați și primit, și-l veți avea”. (Marcu 11:23, 24).

Uluitor! Vorbea Isus serios atunci când a rostit aceste cuvinte? Chiar trebuie să credem așa ceva? Evident, pentru că El a vorbit serios! Suntem mereu pregătiți să-L preamărim pe Dumnezeu cu gura, dar realitatea este, astăzi, că noi nu cunoaștem această autoritate și putere pe care Isus a promis-o atât de clar. Iar noi ne ascundem și ne scuzăm lipsa spunând: „Nu mai este voia lui Dumnezeu să lucreze astfel în zilele noastre”.

Fratelui Howard Williams îi place să spună o istorie despre o femeie care a citit făgăduința aceasta și a decis să o testeze. În fața casei ei era un munte care împiedica razele soarelui să ajungă până la ea. Într-o zi, și-a îndreptat degetul spre munte și a spus: „Munte, îți ordon să te muți”. Apoi a mers să doarmă și a așteptat până dimineață, când a ieșit afară și a privit. Muntele era tot acolo. Atunci a concluzionat: „Știam eu că n-o să se întâmple”. Poate că zâmbim și ne vin în minte toate motivele pentru care Dumnezeu nu i-a răspuns cererii, dar atitudinea acestei femei și răspunsul ei sunt tipice pentru mulți dintre noi atunci când vine vorba despre manifestarea puterii Spiritului lui Dumnezeu în mijlocul poporului Său. Suntem mereu gata să-L învinovățim pe El pentru propriile insuficiențe.

Să recunoaștem faptul că avem o dificultate în a demonstra o credință perfectă; să recunoaștem faptul că ne-am complăcut atât de mult timp în apatia și mediocritatea laodiceană, încât ne este dificil să intrăm într-o experiență diferită. Să recunoaștem că aceasta este adevărata provocare! În sinceritate există speranță; Dumnezeu va binecuvânta sinceritatea, dar nu poate face nimic orbirii care refuză să dea piept cu adevărul, motiv pentru care trebuie să fie Dumnezeu Cel care a retras în mod voluntar cele mai mari resurse ale cerului de la noi.

Confuzie generală

Situația în adventism este foarte tragică. Cei de la periferia adventismului, cei excluși și grupările independente o acuză pe „biserica mamă” de apostazie. Ei arată către refuzul acesteia de a accepta adevărul și spre afinitatea pe care o are față de grupările religioase apostaziate și față de învățăturile lor ca o dovadă a stării ei decăzute. Este clar că există mult fanatism și idei greșite în multe dintre aceste acuzații.

Unii sunt obsedați de ideea că trebuie să folosim numele personale ale lui Dumnezeu și ale lui Isus și să le pronunțăm corect: Yahuwah, Yeashua, Yahweh, Yeshua etc. Alții cred că sărbătorile religioase din calendarul evreiesc trebuie să fie observate la timpul potrivit. Un alt grup insistă că solia pentru timpul de față este declarația că Dumnezeu nu nimicește și nici nu a înlăturat în mod activ niciodată viața vreunei persoane. Alții proclamă că solia adevărată este că păzirea Sabatului zilei a șaptea este legată de ciclul lunii, sabatul fiind într-o diferită zi în fiecare lună.

Noi, cei de la „Restoration Ministries” credem că doctrina că Dumnezeu este o parte dintr-o ființă compusă din trei persoane este falsă, și că această doctrină are implicații profunde asupra experienței personale și asupra modului în care înțelegem planul de mântuire. Noi credem că Isus este adevăratul Fiu născut al lui Dumnezeu și că Spiritul Sfânt este chiar viața, prezența și puterea lui Dumnezeu Tatăl, și nu a treia persoană. Așa că presupun că s-ar putea afirma că noi și cei care îmbrățișează această perspectivă particulară sunt incluși în toată această confuzie.

În plus, există organizații alternative ca Biserica AZȘ Mișcarea de Reformă (două grupări) și Davidienii cu multiplele lor grupări, care toate pretind a fi biserica legitimă și exclusivă a lui Dumnezeu, de când biserica mamă a căzut și a fost respinsă de Dumnezeu.

Singura soluție

Trebuie să ai mult curaj să rămâi în adventismul de ziua a șaptea în lumina tuturor acestor lucruri. Adevărul este că nu există decât o singură cale prin care confuzia să fie înlăturată, iar Domnul ne-a arătat-o de mult:

„Când va veni el, Duhul adevărului, are să vă călăuzească în tot adevărul; căci El nu va vorbi de la El, ci va vorbi tot ce va fi auzit, și va va descoperi lucrurile viitoare”. (Ioan 16:13 KJV).

Darurile Spiritului Sfânt manifestate din nou printre creștini reprezintă singura speranță pe care o avem de a vedea vreodată această confuzie risipită. Unii au fost atât de deziluzionați de această confuzie, încât au concluzionat că singura soluție este de a rămâne în biserica mamă în ciuda compromisurilor și căderilor ei și de a avea încredere că organizația va fi cumva purificată într-o zi, în ciuda tuturor indiciilor către contrariu. Dar Isus a spus adevărul. Atunci când avem în mod individual darurile Spiritului Sfânt, El ne va călăuzi în tot adevărul.

Confuzia care există în creștinism, în general, și în adventism, în particular, are drept singură cauză faptul că noi depindem mai mult de cei învățați, de propriul intelect, de concordanțele noastre, de vorbitorii noștri talentați decât de prezența lui Hristos din noi. Spiritul sfânt ne călăuzește în tot adevărul, dar noi am devenit satisfăcuți să operăm fără acest ajutor sau dacă nu, ne-am autoînșelat gândind că avem darul, chiar dacă nu există nici cea mai mică dovadă că ar fi adevărat. Cuvântul lui Dumnezeu afirmă că darurile Spiritului au fost date bisericii lui Dumnezeu pentru motivul bine definit de a ne aduce în unitate. Este zadarnică speranța că o unitate reală și durabilă poate exista pe vreun alt fundament.

„*Cel ce S-a pogorât, este același cu cel ce s-a suiat mai presus de toate cerurile, ca să umple toate lucrurile. Și El a dat pe unii apostoli; pe alții, prooroci; pe alții, evangheliști; pe alții, păstori și învățători, pentru desăvârșirea sfinților, în vederea lucrării de slujire, pentru zidirea trupului lui Hristos, până vom ajunge toți la unirea credinței și a cunoștinței Fiului lui Dumnezeu, la starea de om mare, la înălțimea staturii plinătății lui Hristos*”. (Efeseni 4:10-13).

Unii au încercat să se unească pe baza organizației omenești; alții, pe baza instituționalizării. Unii s-au adunat în jurul anumitor vorbitori sau anumitor doctrine. Însă nici una dintre aceste metode nu este calea lui Dumnezeu. Ceea ce avem nevoie mai mult decât orice altceva este adevăratul botez cu Spiritul Sfânt al fiecărui adevărat copil al Său.

Azi, văzând că sfârșitul tuturor lucrurilor este aproape, după cum ne arată dovezile la fiecare pas, fiecare copil adevărat al lui Dumnezeu va fi umplut cu o dorință fierbinte ca unitatea să caracterizeze poporul lui Dumnezeu și ca slava lui Dumnezeu să se vadă pe pământ, în și prin poporul Său ca niciodată mai înainte. Să înțelegem că singura cale prin care un asemenea lucru poate fi posibil este dacă ne decidem să căutăm cu toată inima botezul cu spiritul sfânt. Trebuie să înțelegem promisiunile Sale în ceea ce privește acest dar, trebuie să alungăm temerile față de ceea ce este contrar așteptărilor noastre și să fim dispuși să ne supunem pe noi înșine căii Sale, indiferent de cât de ciudată și neașteptată ni se poate părea. Singura noastră întrebare ar trebui să fie: „Este asta ceea ce Biblia afirmă?”

Fie ca Domnul să ne ajute să fim dependenți de Cuvântul Său care să ne călăuzească mai degrabă decât tradițiile și greșile înțelegeri ale oamenilor.

Întâmplări remarcabile și minuni moderne prin rugăciune și credință

fragmente

– 3 –

G.C. Bevington

De ce la Chattanooga ?

Așadar, am ajuns la tren la timp pentru a-l prinde. M-am așezat și am spus: „Acum, Doamne, iată-mă la porunca Ta; ce vei face acum cu mine?”

Nu am simțit că ar fi trebuit să merg la fratele Allen, căci el locuia foarte departe, iar familia lor era foarte săracă. Ei bine, așa cum se întâmplase deseori când L-am întrebat pe Dumnezeu, am primit răspunsul: „Ce-ți pasă ție? Tu vino după Mine!”. Am spus: „Bine, Doamne. Dar să iau și aceste două valize mari?”. Am fost îndemnat să le iau. Aceasta a costat 20 de cenți, ceea ce a însemnat că, după ce am mâncat, am rămas cu 80 de cenți. Și iată-mă acolo, printre străini. Am fost impresionat să merg undeva și, în timp ce mergeam pe lângă un gard mare, am observat un semn: „La ora 14:30 duminica – în fiecare duminică”. M-am oprit, m-am uitat împrejur și nu am văzut nimic care să-mi ofere mai multe explicații. Așa că am început să merg înainte încet, întrebându-mă ce însemna acel semn, când cineva m-a strigat. M-am uitat în spate și am văzut un bărbat de culoare. Avea o strălucire a feței care m-a asigurat că era un copil al lui Dumnezeu. Venea spre mine având un zâmbet mare pe chip.

El a spus: „Fii binecuvântat, omule! Tu ești omul; tu ești omul!” Nu știam la ce să mă gândesc. Tocmai scăpase de la azil sau ce? Așa că am întrebat: „Ce vrei să spui?”. „Tu ești omul pe care-l căutam. Tu vei predica pentru misiune chiar aici în colțul acesta. Cel care trebuia să predice este terminat. L-am vizitat în urmă cu trei săptămâni și mi-a spus că nu mai poate veni și mi-a cerut să mă rog ca să vină altcineva să-l înlocuiască. Așa că am intrat în casă, m-am pus pe genunchi și am prezentat cazul Domnului, iar El mi te-a arătat pe tine exact cum arăți acum, numai că mai erau două valize mari: una neagră și una galbenă. Acum, frate, unde sunt valizele?”

„Ei bine”, am spus, „cred că ai înțeles totul foarte clar”. „Oh, sunt convins de asta domnule; da, domnule. Am

înțeles totul foarte clar”. Așa că el mi-a arătat unde să merg. „Te rog, dă-mi cele două bilete să iau valizele și să le aduc la trăsură”. Și așa am făcut. În timp ce mergeam unul lângă celălalt, un altul ne-a strigat și a spus: „Știi că tu ești cel despre care Joe mi-a spus. Intră la mine în casă și bea un pahar de apă rece”. Așa că am primit un pahar de apă care m-a îmborsărit. „Acum”, a adăugat el, „să ne rugăm!” Lucrul acesta m-a bucurat, așa că am înșenuncheat, iar el m-a invitat pe mine să mă rog și nu cred că am avut vreodată un acces mai liber la tron decât în acea casă de negri. Când am plecat, el mi-a dat o bancnotă de un dolar. Apoi mi-a arătat misiunea în care urma să predic. Am mers acolo, iar cel de la misiune stătea la etajul al doilea, de unde putea să vadă strada. M-a văzut și m-a recunoscut din descrierea pe care i-o oferise Joe despre mine cu trei săptămâni în urmă. A coborât și mi-a făcut o primire călduroasă, după care mi-a prezentat-o pe tânăra lui soție (el avea 40 de ani, iar ea, 20 de ani).

Am început să predic în acea seară. Această misiune era folosită de diferite biserici: cea metodistă într-o seară, cea baptistă în alta. Erau cinci întâlniri pe săptămână. Curând, am descoperit că unii dintre aceștia nu urmau aceeași linie de predicare ca și mine. M-am înțeles bine cu metodiștii. În cea de-a doua seară, trei dintre ei au venit în față. Am petrecut un timp binecuvântat.

În cea de-a patra seară, a fost o întâlnire a celeilalte biserici. În timp ce predicam, a intrat un bețiv; și, așa cum le era obiceiul, i-au făcut semn să iasă afară. Dar el nu dădea nici un semn că s-ar supune. Atunci predicatorul i-a spus conducătorului bisericii: „Dați-l afară!” Acesta a început să se îndrepte spre el, dar eu am spus: „Oprește-te și nu-l da afară pe omul acela”. Dar șeful lui i-a spus să se supună ordinelor sale. Atunci am sărit peste balustradă și am spus: „Vă rog, nu-l dați afară pe omul acesta; Isus a venit pentru a salva astfel de sărmani”. „Ei bine”, a spus el, „tu nu-l cunoști pe acest om; el este cel mai decăzut din oraș. Trebuie să iasă”. Am spus: „Oh, nu; vă rog!” Dar el a răspuns: „Dați-l afară!” Am sărit între el, conducător și bețiv și am insistat ca el să rămână. Dar, oh, ce miros oribil a ieșit din el! Atunci șeful și oamenii lui au plecat, 50 de persoane urmându-i.

Atunci conducătorul a spus: „Frate Bevington, știu pentru ce a venit Isus. Dar noi am avut de-a face cu această persoană de zece ani, și nu este nici o speranță pentru el”. Am spus: „Dragul meu frate, nu mă vei face niciodată să cred asta. Isus poate să biruiască și o va face dacă Îi vom acorda o șansă”. „Ei bine”, a zis el, „tu și cu el. Voi stinge toate luminile cu excepția uneia de la amvon, și vei rămâne tu și cu el. Eu nu pot suporta mirosul”. Și a plecat. A urcat în camera lui, dar nu a putut dormi.

L-am luat pe om sus pe pedestal și m-am prins de Dumnezeu pentru el. El s-a comportat bine până pe la ora 2, dar atunci a început să devină violent. A spus că simțea că arde și că îi trebuie un whisky. A spus: „Adu-mi o dușcă și mă voi simți bine. Aș vrea să fiu creștin, dar acum mă simt în iad”. Ei bine, m-am rugat pentru el, dar pe la ora 3 nu-i mai făceam față. Era mult mai puternic decât mine și mă împingea spre ușă în ciuda eforturilor mele. Pe la ora 4, mai aveam 8 pași până la ușă, iar eu eram epuizat și am văzut că trebuia făcut ceva.

Am avut dorința să-l chem pe fratele de sus, dar Spiritul nu mi-a dat voie, așa că mi-am ținut cumpătul și am început să mijlocesc la tron mai intens. Curând i-am dat drumul, mi-am ridicat ambele mâini și am strigat: „Oh, Doamne, de ce l-ai trimis aici pe omul acesta? De ce m-ai trimis pe mine aici? Oh, Doamne; vino, vino, vino!” La al treilea „vino”, bărbatul a căzut la podea. A început să se târască pe sub scaune ca un șarpe și atunci am început să cer ca demonul să fie alungat. Am spus: „Oh, Doamne, alungă-l, alungă-l!” În 30 de minute, omul era tăcut ca un miel.

S-a ridicat, a început să se fricționeze și a spus: „Acesta este Tom? Am înțeles religia”. Am spus: „Poate să ai înțeles religia, dar încă nu ai primit mântuirea”. „Oh, eu știu mai bine de ce sunt religios”. Am spus: „Vino sus și primește mântuirea”. „Oh, eu sunt mântuit chiar acum”. „Nu; nu ești mântuit; demonul acela de whisky a fost alungat; atât. Acum ești un candidat pentru iertare”. El tot continua să spună că este mântuit. Dar în final, pe la 5:30, l-am adus pe podium, ne-am plecat pe genunchi și ne-am rugat cu stăruință. Curând, el a văzut că avea nevoie de mântuire și pe la ora 7 dimineața, el s-a rugat și a primit salvarea.

Femeia a coborât și a fost foarte bucuroasă. L-a chemat pe soțul ei și amândoi au fost bucuroși că Tom era într-adevăr un om mântuit. Mă simțeam cumva obosit după toată acea noapte de luptă cu omul acela feroce, și vroiam să mă odihnesc puțin. Dar i-am spus conducătorului: „Tu ai ceva haine de dat; dă-mi un lighean, o mătură, niște săpun și o perie. Adu-mi și niște haine bune, iar eu am să-l iau în curtea din spate să-l curăț”. Soția lui a fost de acord și mi-a adus o plantă „asafetida”, de precauție, ceea ce a funcționat cu el. Am folosit trei ligheane de apă și un săpun întreg și am reușit să curăț destul de bine. Ei mi-au adus niște haine bune și, curând, el arăta total diferit.

Era o persoană educată, dar whisky îl terminase. Însă Dumnezeu a adunat bucățile, le-a așezat împreună, le-a curățat, iar el arăta destul de bine când am terminat cu el. „Acum”, a afirmat el, „vreau să mergi cu mine la vărul meu. Am fost maistru în atelierul lui, dar el nu m-a mai primit de ani de zile”. Am pornit pe la ora 11:30, iar vărul lui se pregătea să mănânce. Tom m-a pus pe mine primul; am ciocănit la ușă și am fost invitați înăuntru. Vărul s-a uitat la mine, apoi la Tom și a observat că eram străini. Părea confuz pentru că noi tăceam. După un timp eu am spus: „Domnule, l-ai văzut vreodată pe omul acesta?” La întrebarea asta, Tom a zâmbit. Vărul a spus: „Nu poate fi Tom, nu-i așa?” Atunci Tom a sărit și a spus: „Ba chiar el este; sunt un om nou, Bill. Isus m-a salvat, iar acest predicator m-a spălat, iar cel de la misiune mi-a dat acest costum frumos. Bill, vreau să muncesc din nou. Voi merge la biserica metodistă împreună cu tine, dacă mă vor accepta”. Am fost invitați la masă la ora 12:30, iar eu

m-am bucurat de asta.

După ce am mâncat, Tom m-a luat afară și mi-a spus: „Acum, frate Bevington, Isus m-a curățat pe dinăuntru cu siguranță, iar tu pe dinafară. Acum vreau să mergi cu mine să o cunoști pe soția mea”. „Ești însurat?” „Da, am o soție; sau am avut. Nu am mai văzut-o de 11 ani. Se spune că ea este într-o stare mai rea decât cea în care am fost eu. Locuiește în Pokey Row, împreună cu cei mai săraci, apăsăți oameni de culoare din Tennessee”.

Așa că am mers acolo. Conducătorul ne-a văzut venind, și a coborât pentru a se asigura că mâncasem, și i-am făcut cunoscut scopul nostru. M-a luat sus, lăsându-l pe Tom jos. A spus: „Frate Bevington, cred că pot obține o împăcare cu managerii misiunii de aici, acum că Tom este un om schimbat. Dar indiferent de ceea ce faci sau nu faci, te rog, nu te apropia de acea femeie. Este cu siguranță evident faptul că Dumnezeu l-a câștigat pe Tom, dar acea femeie este de o mie de ori mai jos decât a fost sau ar fi putut fi vreodată Tom. Și dacă vei încerca să ai ceva de-a face cu ea, acest lucru va zădărnici orice șansă de împăcare cu cei de la misiune. Orice mișcare către acea femeie va distruge tot ce a fost făcut și mă vor arunca din acest loc, iar sănătatea nu-mi permite să mă descurc în altă parte”.

Draga lui soție ascultase tot, și a venit cu un pahar cu limonadă rece. Apoi a spus: „Dragul meu, eu sunt tânără și puternică, și sunt dispusă să spăl rufe pentru a întreține familia. Eu cred că fratele Bevington este pe calea cea bună și că Îl cunoaște pe Dumnezeu mai bine decât oricare dintre noi. Dacă Dumnezeu l-a putut salva pe Tom, cu siguranță o poate salva pe Lizz, așa cum îi spui tu. Eu zic să-l lași pe fratele Bevington în pace; ia-ți mâinile de pe această lucrare. Lasă-l pe el, pe Dumnezeu și pe Tom să facă tot ce pot mai bine; și dacă trebuie să plecăm de aici, mă voi descurca eu”. Eu am spus: „Amin!”, am luat-o de mână și i-am zis: „Dumnezeu să-ți binecuvânteze inima cea bună!” Am plâns de bucurie și am admirat-o pentru poziția nobilă pe care o luase. Soțul a spus: „Bine!” și a sărutat-o pe soție, spunând: „Tu ești mai bună decât mine”.

Am ieșit și am spus: „Haide, Tom!” și am pornit pe drum în vecinătatea săracă; în curând, am luat-o pe o alee și, din toate locurile sărace și mizerabile pe care le văzusem, acesta le întrecia pe toate. Dar am spus: „Am pornit și ne vom încrede în Dumnezeu”. Încă aveam asafetida cu mine, dar am spus: „Nu știu că Isus ar avea nevoie de vreun ajutor”, motiv pentru care am aruncat-o. Tom a spus: „Mai bine ai fi păstrat-o; încă nu am ajuns, și unde locuiește ea este mult mai rău”. Dar am continuat ținându-ne batistele la nas. În final, am ajuns. Acum aveam un și mai mare obstacol în cale, și anume să o găsim; presupuneam că își schimbase numele de multe ori, iar noi nu cunoșteam numele pe care îl purta acum. Dar am intrat într-o curte și am început să punem întrebări. Însă pe nimeni nu interesa să ne ajute; toți vroiau tutun, whisky, opiu sau bere. Am văzut o scară care ducea pe acoperișul unei barăci, așa că am urcat și am ajuns la 12 metri deasupra mizeriei. Ne-am gândit că am putea să scăpăm de duhoarea aceea îngrozitoare, și am început să-L întrebăm pe Dumnezeu ce să facem. Curând, un negru mare și foarte murdar a ieșit și ne-a văzut îngenuncheați. Vroia să afle ce făceam acolo. I-am explicat. El a zis: „Știu pe cine căutați; o s-o aduc afară”.

Ei bine, în toată lucrarea noastră misionară din Cincinnati, St. Louis, Louisville și Cleveland, nu am întâlnit un caz mai lipsit de speranță și îngrozitor ca acesta. I-am spus care i-a fost numele în urmă cu 15 ani. Ea și l-a amintit și l-a recunoscut. „Oh”, ne-am gândit noi, „ar putea Isus să facă ceva pentru o astfel de persoană?” Am vorbit cu ea și în final l-am chemat pe Tom și i l-am prezentat. Ea a spus: „Acesta este Tom?” și i-a aruncat o privire grosolană. El i-a povestit ce a făcut Dumnezeu pentru el și a spus că el crede că putea să facă și pentru ea tot atât de mult. Dar ea a început să înjure în timp ce fuma dintr-o pipă veche a cărei duhoare era aproape de nesuportat. Dar Tom i-a tot spus despre Isus. Eu aproape leșinasem și îmi doream să fi avut acea asafetidă. Am coborât pe scara aceea mizerabilă și am spus: „Vom reveni mâine la ora 10. Gândește-te că Isus poate face pentru tine ce a făcut pentru Tom și că poți avea o viață curată din nou”.

Ne-am grăbit să ieșim din malariea aceea; Tom a mers la vărul lui, iar eu la misiune, unde m-am strecurat în pat, căci mă simțeam extenuat. Era ora 17:30. Am dormit bine și m-am trezit la ora 6 în dimineața următoare. Am coborât, am mâncat bine și am povestit despre incursiunea noastră. Femeia era interesată și adunase multe haine pentru soția lui Tom, spunând: „O să i se potrivească”. Soțul încerca să ne convingă să n-o aducem la misiune. „Ei bine”, a spus soția, „o vom duce la casa unchiului Ben și vom rezolva cazul ei acolo”, Unchiul Ben era un om mântuit.

Pe la ora 9 a venit și Tom, plin de speranță și de credință pentru sărmana lui soție. Am pornit, iar ea ne aștepta pe prima alee, având o grămadă de zdrențe cu care să se îmbrace. I-am cerut să le arunce. Primul lucru pe care trebuia să-l facem era să o spălăm ca și pe Tom. Am dus-o la misiune, iar Tom a dus-o în aceeași curte în care el fusese spălat. A folosit cinci lighene cu apă și două săpunuri și a spălat-o bine. Apoi a îmbrăcat-o cu haine frumoase. Conducătorul misiunii nu a putut veni, dar soția lui ne-a însoțit și am dus-o la casa unchiului Ben, care era frumoasă și curată. Eu credeam că fusese greu cu Tom, dar asta era nimic pe lângă ce a trebuit să îndurăm cu acea femeie sălbatică și irațională. Ne-am luptat acolo cu ea 84 de ore, zi și noapte. Ne-a trebuit ajutor; pe Tom l-a răvășit, și nici eu nu am scăpat de furia ei. Mă prindea și mă zguduia până când Tom mă salva. Mi-a rupt hainele, dar am ținut-o acolo până în cea de-a 84-a oră, când a fost oprită de puterea lui Dumnezeu. S-a așezat pe spate, blestemându-L pe Dumnezeu și pe oameni. A început să scoată spume pe gură, dar era lipsită de putere,

neajutorată și extenuată. După 96 de ore s-a liniștit și s-a întins perfect tăcută. Pe la ora 01:30 și-a ridicat mâinile, a început să plângă și ne-a rugat să o ajutăm. Hainele îi erau rupte în bucăți, și așa erau și ale lui Tom. A trebuit să le aducem alte haine pentru a putea ieși pe stradă. Dar i-am adus alte haine și am mers la vărul lui Tom. Următoarea dimineață ea s-a rugat cu succes. Nu s-a manifestat ca Tom, dar a început să meargă cu mâna dreaptă ridicată, plângând și râzând, și tot ceea ce a spus a fost: „Oh, slavă Domnului!” A continuat timp de 2 ore, apoi am mers cu toții să mâncăm la vărul lui Tom.

Următoarea zi, vărul le-a pus la dispoziție o casuță cu trei camere mobilată cu mobilă nouă. De asemenea, le-a dat și haine noi. I-a pus să stea acolo și i-a dat lui Tom slujba înapoi. Acum puteți vedea că Dumnezeu era cu adevărat la lucru pentru a mântui oameni. Asta este pentru ceea ce Isus a venit, iar El Și-a îndeplinit scopul și în cazul acesta. L-am văzut pe Tom și pe soția lui de trei ori la întâlnirile de la Cincinnati când și-au povestit experiența – un cuplu binecuvântat și mântuit. Am insistat ca ei să primească Duhul Sfânt, ceea ce s-a și întâmplat în noul lor cămin. Acest lucru a creat o rumoare printre profesori, căci mulți auziseră de ei, iar unii îi cunoșteau personal. ... Am uitat să menționez faptul că am avut privilegiul de a oficia ceremonia de căsătorie a lui Tom cu soția lui înainte de a se muta în noua casă. Nici unul dintre ei nu s-a întors în păcat. Ultima dată când i-am văzut, aveau cu ei trei copii frumoși la întâlnirea din Cincinnati.

Allen din Chattanooga

Aș vrea să revenim la Cleveland. Vă amintiți când am scris că l-am văzut pe fratele Allen stând la orgă, cântând în gura mare și cu toată puterea. Atunci când am răspuns scrisorii lor și le-am spus ce am văzut, am menționat că l-am văzut cântând și pompând aer la orgă și că mă așteptam să-l văd astfel într-o bună zi. Ei bine, în prima duminică pe care am petrecut-o la Chattanooga nu am avut nici o întâlnire dimineața. Eram în cameră și priveam pe fereastră. Și, în timp ce mă rugam și citeam din Cuvânt și meditam, m-am uitat și am văzut un bărbat înalt mergând cântând. Avea în mână o orgă mică pe care o tot balansa de parcă ar fi avut o mică valiză. M-am uitat mai atent la el și am zis: „Ei, ăsta nu e altul decât fratele Allen!”. Apoi l-am strigat. El a pus orga jos și a început să sară de bucurie și am știut că el este. Am alergat pentru a-l întâlni. Nu-l văzusem și nici nu-i scrisesem că venisem acolo.

El a ridicat orga de parcă ar fi fost o plasă cu roșii, a început să râdă și a spus: „Frate Bevington, eu susțin întâlniri în fiecare duminică la penitenciar; iar duminica trecută le-am spus că vei veni aici și că te voi lua cu mine. Așa că aș vrea să mă însoțești”. M-am bucurat că merg și am petrecut un timp binecuvântat. Când am ajuns acolo, am auzit orga cântând și când m-am uitat, l-am văzut pe el exact așa cum îl văzusem în Cleveland cu opt sau zece luni înainte. N-am mai putut de bucurie, m-am apropiat de el și i-am spus că îl văzusem exact așa când eram în Cleveland. Așadar, vedeți?! Dumnezeu nu ne oferă viziuni nesigure. Am petrecut astfel un timp binecuvântat, iar eu am revenit și următoarea duminică, zi în care cinci persoane L-au primit pe Isus.

„Ai mers prea departe”

Un om de afaceri închiriasse o cameră la primul etaj pentru a avea întâlniri de rugăciune. Serveau masa împreună acolo și apoi urma un serviciu de rugăciune de 30 de minute. Deseori se adunau acolo 50 sau 60 de persoane și petreceau un timp binecuvântat. Citeau câteva rânduri, iar apoi împărtășeau motive de rugăciune. Apoi se plecau pentru rugăciune și uneori se ruga fiecare dintre ei. Conducătorul misiunii m-a luat acolo. Am mers următoarea luni, după prima vizită a fratelui Allen. Conducătorul m-a prezentat și le-a povestit despre Tom și Lizz, cazuri cunoscute celor prezenți.

Următoarea zi mi-a dat Biblia mie, iar eu am citit Romani 4:14-25, accentuând în mod deosebit versetele care vorbeau despre Avraam. Toți s-au bucurat și m-au invitat pentru a le citi o altă lecție. Am revenit, am citit și am vorbit despre credință și supunere. Aveam numai 12 minute la dispoziție pentru a citi și vorbi. Apoi au oferit posibilitatea de a aduce motive de rugăciune, iar cel care conducea acest grup a amintit despre o problemă pe care o avea de mult timp. O povestise și altora deseori, dar a spus că vroia s-o aud și eu. După ce a terminat, am vorbit eu timp de 10 minute. Apoi am spus: „Dragă domnule, sunt convins că Isus te poate vindeca și eu cred că El Își dorește să facă aceasta”. „Mi-aș dori și eu s-o facă”, a răspuns el. A spus apoi că nu mersese la birou de 13 ani și că trebuise să angajeze oameni care să lucreze acolo. Cu el erau mereu două fete și un medic și a spus că nu dormise normal de 10 ani. Am fost bucuroși să ne rugăm pentru el, așa că ne-am plecat și ne-am liniștit înaintea lui Dumnezeu; și din ce în ce mai mult credința noastră se întărea pentru el. Mi-am pus mâinile peste el, am fost binecuvântați și L-am lăudat pe Dumnezeu pentru aceasta. Apoi am spus: „Frate, ești vindecat”. Timpul nostru se scursese, așa că ne-am ridicat de pe genunchi. Am spus: „Nu ai simțit atingerea lui Isus?” „Ei bine”, a spus el încet, „frate, îmi pare rău, dar trebuie să spun adevărul. Nu am simțit nici o schimbare”. „Dar”, am zis, „ești vindecat, iar la noapte vei dormi ca niciodată și asta fără să iei nici un medicament. Și asta nu este tot; mâine dimineață vei merge la birou”. Am observat că, atunci când am spus asta, în jurul meu a avut loc un schimb de priviri, și câteva semne de sarcasm au fost vizibile; dar au ieșit cu toții afară în tăcere. Aveau obiceiul de a-și

strânge mâinile de fiecare dată înainte de plecare; dar nu și atunci. Toți au ieșit cu capetele plecate; nimeni nu mi-a strâns mâna, iar eu am revenit în camera mea.

Acum, să auziți cu ce a venit Satan la mine; a spus: „Mergi prea departe cu acești creștini din sud. Nu ești în nord. Cei de aici nu vor accepta o hrană atât de tare precum cea pe care le-ai dat-o azi; mergi prea departe”. Ei bine, a trebuit să mă plec pe genunchi pentru a mă asigura care este sursa acestor gânduri și, curând, am fost convins că este Satan. Am revenit următoarea zi, dar am întârziat puțin, motiv pentru care a trebuit să mă așez în spate. Ei au cântat, iar conducătorul s-a ridicat și a citit un mesaj scurt. Apoi a întrebat dacă sunt motive pentru rugăciune, și au fost oferite câteva. Satan a spus: „Vezi că este exact așa cum ți-am spus. Ai mers prea departe ieri, căci omul nu este vindecat, căci dacă ar fi fost, ar fi spus. Vezi că n-a scos nici un cuvânt despre asta. Dacă nu ai fi spus nimic despre mersul la birou și despre somnul perfect, atunci totul ar fi fost bine. Dar vezi că ai mers cu adevărat prea departe”. Am spus: „Domnule, ești un mincinos, iar eu nu am mers prea departe; și dacă ar trebui să reiau experiența, aș merge și mai departe”. Nu a existat nici un semn vizibil că rugăciunea mea ar fi fost ascultată sau că afirmațiile mele s-ar fi împlinit. Ne-am plecat pentru rugăciune, și câteva persoane s-au rugat. Apoi, el a închis cu o rugăciune, dar nu a spus nici un cuvânt despre faptul că ar fi fost vindecat. Așa că Satan era prezent acolo pentru a-mi aminti că ar trebui să fiu mai cumpătat în modul în care mă port cu cei din sud.

Am spus: „Este vindecat”. „Ei bine, se pare că nu gândești chiar atât de bine pe cât credeam, căci oricine știe că, dacă ar fi fost vindecat, ar fi fost primul care să vorbească despre asta”. Dar eu am insistat că omul este vindecat. Ne-am ridicat, iar conducătorul trebuia să acorde 5 minute pentru scurte remarci. Când el s-a ridicat, eu am spus: „Acum, Doamne, fă-l să mărturisească; ajută-l”. El a încercat să vorbească, dar buzele au început să-i tremure. Am văzut că era hotărât să fie laș, așa că am insistat cu cererea mea și mai puternic. Curând a început să plângă și a spus: „Fraților, trebuie să fac o mărturisire”. Ridicându-și mâna și arătând spre mine a spus: „Rugăciunii acestui om i s-a răspuns noaptea trecută. În această dimineață nu pot face altceva decât să recunosc că sunt vindecat. Noaptea trecută nu m-am gândit la medicamentele mele până când aproape am adormit. Atunci m-am gândit să mă ridic, dar îmi era atât de somn, ceea ce nu mai trăisem până atunci. Atunci mi-am amintit de ceea ce a spus fratele, că voi dormi bine fără medicamente. Așa că am adormit pur și simplu, și primul lucru de care-mi amintesc este soția mea spunând: „Ce este cu tine în dimineața asta că nu te-ai trezit? Mâncarea este pregătită și te așteaptă. Nu vei prinde primul tramvai?”. S-a trezit realizând că dormise chiar așa cum spusese eu. A ieșit tocmai când tramvaiul pleca și trebuia să treacă încă o oră până ce venea următorul.

Și aș vrea să menționez chiar aici un alt detaliu care poate va ajuta pe cineva. Atunci când am afirmat că va merge la birou, eu n-am avut nici cea mai mică idee că biroul lui era atât de departe de casă. Eram sub inspirația Spiritului și nu mă interesa să aflu mai mult – am spus numai ceea ce Spiritul mi-a dat. Dacă aș fi știut că locuia în apropiere de „Missionary Ridge” și că trebuia să meargă aproape 5 kilometri, fără îndoială că Spiritul ar fi avut de furcă cu mine pentru a mă determina să fac acea afirmație; dar, pentru că eu nu știam nimic despre acea distanță, El a putut lucra prin mine; așa că nu este mereu cel mai bine să fii prea deștept.

Când a văzut că tramvaiul plecase, a spus: „Ei bine, mă simt minunat, așa că voi face câțiva pași”. Atunci nu și-a amintit de ceea ce spusese eu, că el va merge la birou. A continuat să meargă încet și la fiecare pas câștiga putere, și de câteva ori a spus: „Trebuie să sunt vindecat; mă simt atât de bine”. Apoi a spus: „Am tot mers. Mereu creșteam viteza și am ajuns la cinci clădiri de birou când m-am uitat în spate și am văzut tramvaiul venind. M-am gândit să mă urc, dar mi-am amintit de ceea ce a spus fratele Bevington. Așa că am intrat în birou. Una din fete nu a venit la lucru, așa că am înlocuit-o și am lucrat toată ziua. Am sunat-o și i-am spus că poate rămâne acasă toată ziua. Și fraților”, a spus, ridicându-și ambele mâini, „sunt vindecat fără nici o îndoială”.

Slava a coborât și, oh, ce timp binecuvântat am petrecut! Au uitat de orice convenționalități și programe, de timp și de orice altceva, și am părăsit camera după ora 2, când trebuia ca ei să plece la 1 și 4 minute. Toți mi-au strâns mâna în ziua aceea. Au ieșit cu toții cântând, unii cu glas tare, unii țopăind, și toți aveau privirile ridicate în sus. Așadar, avem nevoie să învățăm să fim hotărâți. Aflați-vă locul și rămâneți acolo. Oh, cum a mai încercat Satan să mă doboare. Și chiar că părea că trebuie să bat în retragere; dar Îl cunoșteam pe Dumnezeu, iar El mă asigurase cu o zi înainte că nu mersesem prea departe.

Trei coaste rupte

Vă voi povesti acum despre cele trei coaste pe care mi le-am rupt. Așa cum am afirmat, nu mai eram în misiune. Un frate drag a venit la mine și mi-a spus: „Am tot ținut întâlniri în suburbii timp de mai mulți ani. Am organizat o școală duminicală acolo și cred că Domnul s-ar bucura dacă ai veni și tu. Te voi lua cu mine mâine seară; atunci ne întâlnim de obicei”. Așa că am mers. El a predicat într-un cămin și a continuat câteva seri la rând. Curând, căminul respectiv nu mai putea cuprinde participanții. Patru dintre ei au primit mântuirea, doi sfințirea și trei au fost vindecați. Trei surori au venit și au spus: „Am închiriat o magazie în apropiere care ar fi potrivită pentru întâlniri”. Am spus: „Foarte bine”, și le-am ajutat. Aveam scaunele și o sobă pentru că era toamna și afară era răcoare. Următoarea zi curățam hornul; stăteam pe un scaun cu tapițerie și pentru că nu vroiam să murdăresc tapițeria, stăteam pe marginea scaunului. Fream cu putere și mă întindeam ca să ajung cât de sus posibil, când

scaunul s-a răsucit, iar eu am căzut, lovindu-mă de scaun care s-a rupt în bucăți. Am rămas întins o vreme, nu știu exact cât, dar când mi-am revenit, am văzut camera învârtindu-se cu o asemenea viteză încât mi s-a făcut rău. Am încercat să mă ridic, dar am văzut cu nu puteam, așa că m-am prăbușit pe podea și am rămas acolo încercând să mă rog. Aveam dureri atât de mari încât nu m-am prea putut ruga. În final, m-am simțit puțin mai bine și cu ajutorul a trei scaune m-am ridicat pe picioare. Dar, of, ce mă durea! Ce s-ar fi putut întâmpla? Am descoperit că, dacă îmi puneam mâna în lateral și dacă apăsam tare, îmi era mai bine.

Am predicat în seara respectivă, dar a trebuit să tot țin apăsat cu mâna. Nu am spus nimănui cum se rupsese scaunul. Următoarea dimineață nu mă simțeam prea bine... Mă rugasem și mă simțisem mai bine, și astfel am putut ațipi. Dar la orice mișcare mă trezeam. Simțeam de parcă o mie de cuie mă înțepau acolo.

Fratele Allen a auzit de ceea ce se întâmplase și a venit să mă vadă în prima zi. El lucra la numai cinci blocuri de locul unde eram eu. Așa că și-a luat mâncarea și a venit la mine. El a ocupat patul căci eu nu-l puteam folosi, iar eu m-am întins pe podea. Pentru că aveam două încăperi la dispoziție, eu am ocupat-o pe cea din față, iar fratele Allen, dormitorul în timpul nopților. El a mers la lucru în fiecare dimineață.

„Ei bine”, a spus el, „frate Bevington, eu cred că Dumnezeu m-a vindecat, dar acest caz pare diferit. Cu siguranță ceva nu este în regulă cu coastele tale; trebuie să vizitezi un medic”. Am replicat: „Eu nu merg la medic”. Dar următoarea zi, a patra, am fost îndemnat să merg și să vizitez un medic. „De ce Doamne?” am spus; „eu nu vreau nici un medic, căci Tu ești Vindecătorul meu”. Am mai rămas o zi, dar am fost puternic impresionat să merg la un medic. Așa că am mers. Aceasta a fost ziua a șasea, și nu mâncasem nimic în tot acest răstimp; nu am vrut să mănânc nimic. Câteva surori au venit cu mâncare, dar nu am putut mânca nimic, nu am putut înghiți nici măcar apă fără să am dureri groaznice. M-am ridicat cu ajutorul a două scaune și mi-am pus mâna la coaste. M-am strâns cu o curea și am îndesat sub ea cât de multă lână am putut, căci așa mă simțeam mai bine. Am folosit un băț în loc de cârjă și am plecat afară să caut un doctor. După ce am trecut de trei blocuri, am văzut un semn și, pentru că ușa era chiar la trotuar, am putut intra cu ușurință. Am stat la ușă și curând doctorul a ieșit și mi-a oferit un scaun. Nu am vrut să accept pentru că știam că nu mă voi mai putea ridica, așa că am rămas în picioare. Dar ospitalitatea celor din sud nu i-a permis să mă lase să stau acolo în picioare, căci trebuia să stau cumva aplecat pe o parte, așa că a revenit și a insistat să mă așez. M-am așezat. Dar, oh, cât de mult am avut de suferit timp de 40 de minute, așteptându-mi rândul! Dar a sosit și acel moment, iar el a ieșit și mi-a strigat numele. „Ei bine, doctore”, am spus, „nu cred că mă pot ridica singur”. În clipa următoare, trei bărbați au și fost lângă mine pentru a mă ajuta. M-au ridicat și m-au așezat pe o canapea. „Ei bine”, a spus doctorul, „se pare că ești schilod”. Am spus: „Am o problemă în partea stângă, aici”. El m-a palpat, iar eu, nefiind pregătit pentru așa ceva, am strigat și aproape că am leșinat. Și așa fi și leșinat fără îndoială dacă nu m-ar fi susținut acei bărbați. „Ei bine”, a spus doctorul, „trebuie să fie ceva foarte serios”. Atunci m-a întins pe canapea și m-a atins din nou în locul cu pricina. Am spus: „Mă poți examina acum; nu fusesem pregătit înainte”. El a spus: „Îți voi da un calmant”. Am răspuns: „Nu doctore; nimic de genul acesta, te rog. Continuă să faci examinarea”. M-a tot palpat și a spus: „Nu vei suporta examinarea; lasă-mă să-ți dau un calmant”. Dar am refuzat. El a spus: „Dar care este problema? Te-a lovit vreun catâr?” „Nu”, am zis. Nu am vrut să-i povestesc; am vrut ca el să afle. Așa că m-a întrebat: „Ce meserie ai?” Am răspuns: „Sunt un evanghelist al sfințirii”. „Locuiești aici?” „Nu, sunt din Kentucky”. „Oh, ești din nord”. Ai susținut întâlniri aici?” „Da, câteva”. „Unde?” „La început, la Wilcox Mission”. Atunci s-a oprit, m-a privit critic, și mi-a spus: „Tu ești acela din nord care i-a salvat pe Tom și Lizz?” Am spus „Nu; nu am salvat pe nimeni niciodată”. „Ei bine”, a spus el, „un prieten de-al meu, care tot trece pe aici în fiecare dimineață, în drum spre muncă, mi-a povestit asta. Cum te numești?” I-am spus. El a repetat: „Dacă-ți spun că seamănă cu numele acela. Tu trebuie să fii acela”. „Nu, este o greșeală”. „Ei bine, acum știu. A scris și în ziar. Numele tău seamănă cu acel nume. Nu ai susținut tu întâlniri la Wilcox Mission?” „Ba da”. „Atunci tu ești acela”. I-am explicat că Isus a fost cel care i-a salvat. „Oh, știu asta. Da, da; și tu ai postit și te-ai rugat și te-ai ținut de ei până când i-ai salvat și i-ai recăsătorit. Amândoi îmi spun că sunt foarte bine acum”. „Și eu cred asta”, am spus.

„Câți bani ai? Vreau să-ți fac o radiografie”. Știam că în Cincinnati o radiografie costă 10 dolari, așa că am spus: „Nu-mi pot permite”. Dar în același timp am simțit că asta este exact ceea ce Dumnezeu vrea ca eu să fac. „Ei bine”, a spus el, „acest aparat nu îmi aparține. Trebuie să plătesc un dolar de fiecare dată când îl folosesc. Așa că, dacă ai un dolar, îl voi folosi”. Am știut că nu aveam un dolar, așa că mi-am plecat capul, iar el a spus: „Îți spun ce voi face. Am un prieten care o să-ți dea un dolar. Și dacă vrei, o să-l returnezi”. Așa că mi-a strecurat un dolar de argint și m-a legat la ochi. Curând mi-a dat jos legătura de la ochi și a spus: „Doamne, ești rupt în bucăți”. „Oh, nici chiar așa”. „Ba chiar așa. Nu-mi dau seama cum ai supraviețuit aceste șase zile în starea asta. Domnule, prima coastă are o ruptură de 2 centimetri, a doua coastă, de mai bine de un centimetru, iar cea de-a treia, aproape un centimetru. Ceea ce ți-a cauzat atâta durere... pare că o așchie din prima coastă ... stă pe diagonala coastelor. Nu te pot ajuta”, a adăugat el, „dar am un văr în Nashville, directorul celui mai mare și mai bun spital din Tennessee. Am vorbit cu el la telefon deunăzi despre Tom și Lizz. El ar vrea să-l întâlnească pe individul acela din nord. Sunt convins că te pot interna acolo pe foarte puțini bani. În mod normal, te-ar costa cinci sute de dolari pentru șapte luni. Dar mâine am să mă interesez ce putem face pentru tine”.

M-am retras spunând: „Cinci sute de dolari și șapte luni”. Am spus: „Doamne, Tu ești mai mare decât asta”, și am intrat în cameră, m-am așezat din nou pe podea și la fiecare mișcare sufeream cumplit. Dar știam că, în curând, voi obține biruința. Se părea că podeaua devenea din ce în ce mai tare la fiecare mișcare. A venit seara, și odată cu ea și fratele Allen. I-am spus ce făcusem și unde fusesem, iar el a spus: „La ce doctor ai fost?” I-am spus: „Acela este unul dintre cei mai buni prieteni pe care-i am, un om mântuit. El este cel care mi-a adus acea orgă mică să cânt cu ea la penitenciar și pe stradă. El este medicul de la turnătorie la care lucrez. Toți știu că este creștin. Mereu se pleacă pentru a se ruga înainte de a examina bolnavii de la turnătorie. O să mă întâlnesc cu el când voi merge la muncă”. Așadar, următoarea dimineață i-a dat doctorului un dolar. Iar acel doctor minunat a lucrat cu credincioșie toată ziua. În ochii oricărui om, m-a ajutat foarte mult în ziua aceea.

În acea seară, fratele Allen a venit transpirat; alergase să-mi aducă veștile despre cele petrecute în ziua aceea ca rezultat al eforturilor dragului de doctor. A spus: „M-am oprit la cabinet să văd ce a făcut doctorul. Totul este pregătit, totul planificat. Mâine dimineață, la ora nouă, vor veni aici patru brancardieri. Te vor duce la depou unde a fost planificat un transport special pentru tine, care te va duce la Nashville, unde vei fi îngrijit așa cum nu mulți sunt, la prețul uimitor al costurilor materialelor pentru coastele artificiale. Asta înseamnă că nu va depăși 80 de dolari. Ți se va da tot ceea ce vei avea nevoie, căci ți se vor dona aproape 700 de dolari. Și”, a continuat el, „sunt atât de fericit. Oh, doctorul este un om atât de bun. Îl iubesc mai mult ca niciodată pentru tot acest ajutor pe care ți l-a dat”.

„Ei bine, frate Allen”, am spus, „asta este o favoare mare. Cu siguranță că mă simt profund recunoscător doctorului pentru ceea ce a făcut; dar, frate Allen, eu nu pot merge la un spital”. „Ce?!”, a spus el, „nu vei merge la spital?” „Nu”, am zis eu din nou; „nu pot face asta”. „Dar, frate Bevington, trebuie să-ți amintești că aici nu ești în nord. Aici suntem în sud unde apare gangrena în toate cazurile similare cu al tău, și se răspândește rapid, infectând tot orașul, iar cei de la Sănătate or să fie nevoiți să intervină. Vei fi trimis la clădirea pentru carantină. Și frate, nu te-aș putea ști într-un astfel de loc”. Am spus: „Frate Allen, nu te-a vindecat Domnul pe tine chiar în acest oraș?” „Da, dar cazul tău este complet diferit. În primul rând, tu ești mult mai bătrân decât mine; iar eu nu eram predispus la cangrenă”. „Ei bine”, am spus, „este Dumnezeu restricționat de condiții sau de locuri? Este puterea lui Dumnezeu condițională? Trebuie să analizăm aceste chestiuni pământeste înainte ca Dumnezeu să poată opera?”

„Ei bine, frate Bevington; trebuie să fii rațional. Trebuie să reții că nu ești în nord. Ai de-a face cu cei din sud care sunt asprii”. Am spus: „Frate Allen, potrivit cu ceea ce spui, puterea lui Dumnezeu este condiționată de locuri și de oameni. Se prea poate ca tu, frate Allen, să crezi asta, dar n-o să-l poți face niciodată pe Bevington s-o creadă. Nu, niciodată, dragul meu! Eu nu pot merge la spital. Nici nu-mi pot întoarce spatele doctorului. Nu, niciodată! A făcut prea multe pentru mine”.

El a spus: „Dar vei infecta tot orașul, ceea ce ei nu vor putea rezolva decât cu milioane de dolari. Vor veni după tine și te vor duce în clădirea pentru carantină. Atunci vei ști că ăsta a fost rezultatul deciziei tale. Nimeni nu va fi vinovat decât tu”. Următoarea dimineață a mers la muncă și s-a întâlnit cu doctorul care a spus: „Ei bine, cred că fratele Bevington s-a bucurat de ceea ce s-a realizat pentru el”. „Ei bine, doctore, individul este cu siguranță un nesăbuit”. „De ce?” „Pentru că nu vrea să meargă la spital. Are în cap ideea că Domnul îl va vindeca”. „Aiureli”, a spus doctorul. „Ei bine”, a spus fratele Allen, „susținea cu tărie că nu va merge”. „Să înțeleg atunci că refuză tot ceea ce am făcut pentru el?” „Da, îmi pare rău să spun că a refuzat”. „Vai, vai”. Și a plecat. Sângele lui de bărbat din sud a preluat controlul asupra „omului celui vechi”. Așa că, pe la ora 10, au venit trei bărbați și s-au purtat foarte dur cu mine. Mi-au oferit 24 de ore pentru a-mi reconsidera poziția, spunându-mi că, dacă nu mă răzgândesc, mă vor duce la clădirea pentru carantină. Timpul limită expira la ora 11 următoarea dimineață. Am început să mă rog cât de bine am putut.

Următoarea zi au venit la ora 11:30 pentru a mă duce la clădirea pentru carantină. Dar i-am convins să mă mai lase până următoarea dimineață la ora 7. Cu ei era un doctor care a spus: „Domnilor, nu este nici cea mai mică urmă de cangrenă, o excepție uimitoare. Nu este nimic inflamă, ceea ce este tare ciudat. Este o rană curată”. Fratele Allen a ținut să treacă peste încăpățânarea mea, amintind în special că nu puteam să stau așezat și nici să mă întind decât într-o singură poziție. Am spus: „Frate Allen, taci te rog”. Deveneam cumva slăbit și nerăbdător. Niciodată nu mai fusesem atât de alarmat. Am spus: „Frate Allen, stai liniștit și vei vedea puterea lui Dumnezeu”. Eram convins că Dumnezeu va aranja lucrurile pentru a le oferi oamenilor de acolo o lecție pe care nu urmau să o uite curând. Durerea părea să crească, dar am rezistat. La ora 4 în dimineața următoare, m-am văzut cum mă scufund, cum mă fac din ce în ce mai mic. M-am văzut de parcă eram pe roata olarului care mă tot modela. Așa că am început să-L laud pe Domnul. Nu am îndrăznit să mă încordez și nici nu doream asta de teamă să nu se rupă bandajul. Și nici nu vroiam să-l deranjez pe fratele Allen. Dar am tot spus în șoaptă: „Slavă! Slavă!” La fiecare exprimare vedeam norii risipindu-se și simțeam că voi obține biruința. Așa că lauda mea era exprimată din ce în ce mai tare fără a ține cont de somnul fratelui Allen și de nevoia lui de odihnă.

Atunci când am văzut că sosise timpul ca fratele Allen să se trezească, nu am ezitat să-mi deschid gura. Am observat că efortul pe care-l făcusem nu îmi provocase durere, așa că m-am gândit să-mi umblu plămâni cu aer,

ceea ce nu mai făcusem de mult, și îmi doream acest lucru. Am făcut asta și, oh, ce ușurare! Și ceea ce era și mai interesant, era că nu mă duruse! L-am trezit pe fratele Allen, iar el s-a întins într-o poziție din care mă putea vedea. Curând mi-am ridicat mâna dreaptă și nu am simțit nici o durere. Atunci am strigat: „Oh, slavă! Biruința este câștigată!” Am sărit în picioare și am început să-mi palpez coastele fracturate, moment în care fratele Allen s-a dat jos din pat, a alergat și m-a prins, speriat de ceea ce făceam. Am spus: „Oh, frate Allen, sunt vindecat!” „Oh, frate Bevington, o să te sinucizi!” „Nu! Sunt vindecat!” Și, în ciuda eforturilor sale de a mă ține, presam coastele cu toată puterea și nu simțeam nici o durere. Am uitat să menționez faptul că, atunci când eram întins și când am realizat că am fost vindecat, în clipa în care am rostit: „Gata! Sunt vindecat!” am auzit cum coastele au revenit la locul lor; am simțit cum s-au mișcat. Cu siguranță că Dumnezeu lucra cu ele.

Fratele Allen nu putea crede că eram vindecat. De fapt, a crezut că suferința, faptul că nu fusesem vindecat și ideea de a ajunge la clădirea de carantină mă înnebuniseră de-a binelea. Dar slavă Domnului, problema este rezolvată, o lucrare minunată a supranaturalului! Și vă mărturisesc că și acum, când povestesc, simt aceeași slavă, aceeași putere ca și atunci. Așa că aici, la Ashland, mă bucur într-un Hristos care vindecă. Slavă Numelui Său minunat! Oh, să-L preamărim pe Isus; să-L înălțăm deasupra tuturor mijloacelor și puterilor.

Ei bine, îmi era foame, așa că am mâncat bine. Nu mâncasem decât o singură dată în această perioadă de opt zile de luptă. Am revenit în cameră și, oh, cât de diferit arătau acum lucrurile! M-am plecat pe genunchi în chiar locul în care fusesem vindecat și mi-am revărsat mulțumirile inimii. O victorie strălucită a cuprins sufletul meu, așa că am râs și m-am bucurat vreme de trei ore.

Ei bine, după ce m-am liniștit puțin și m-am acomodat cu schimbarea minunată, m-am gândit că trebuie să merg și să-l anunț pe doctor despre cele întâmplate. Așa că am mers, am intrat, m-am așezat și curând a venit și doctorul. I-am vorbit, dar el mi-am mormăit ceva. Mândria lui fusese rănită iar „omul cel vechi” arăta cele mai mari valori pe care le posedă.

Când mi-a venit rândul, a ieșit și l-a chemat pe cel ce urma după mine, ignorându-mă complet. Dar m-am ridicat, gândindu-mă că va observa diferența în mișcările mele. Așa că ridicarea mea rapidă a avut efectul scontat. S-a oprit și m-a privit uluit spunând: „Dar ce s-a întâmplat cu tine?” „Ei bine, domnule doctor, sunt vindecat”. Era clar că nu credea. Dar erau câteva dovezi pe care nu le putea ignora și pe care nici nu le putea explica. Atunci am început să-mi palpez coastele, iar el se holba la mine. ... Și-a pus mâna pe coastele mele. Am spus: „Mai tare, doctore”. Atunci și-a pus capul pe umărul meu și a început să plângă și să tremure. Mi-a amintit de o frunză în vânt. A stat acolo plângând timp de mai multe minute. Apoi a spus: „Trebuie să fie ceva cu puterea asta de vindecare. N-am mai văzut niciodată așa ceva. Și tu spui că Isus te-a vindecat fără nici un soi de remedii?” „Da domnule! Și, doctore, aici mai am un dolar; vreau să pornești aparatul de radiografii”. „Oh, am s-o fac cu bucurie. Sunt interesat de așchia aceea”. Am spus: „O s-o găsești la locul ei”. Așa că, atunci când a pornit aparatul, a rămas mut, iar eu am început să râd. Din nou și-a pus capul pe umărul meu și a plâns.

Am spus: „Ce este cu așchia, doctore?” A spus: „Nu o pot vedea, și nici nu există vreo urmă că ar fi existat acolo”... El a spus: „Frate Bevington, vreau să vii la biserica noastră (o biserică Presbiteriană) și să aduci această mărturie; eu o voi susține. Biserica este la Lookout Mountain. Voi veni să te iau dimineață cu mașina”. Am spus „Bine!” și am mers. Părea că nu existau obiecții la ceea ce am povestit. Mi-a luat o oră să povestesc tot, cu toate că mi s-a părut că nimeni nu era interesat de ceea ce spuneam, cu excepția doctorului, a soției lui, a fiului și a fiicei lor. Fiica lor avea 19 ani, iar băiatul, 23. Apoi doctorul m-a rugat să predic și seara. Pastorul a fost de acord, cu toate că era cam rezervat. Însă am predicat. Nu am vorbit prea multe despre sfințire, cu toate că toți mi-au înțeles poziția și ceea ce am afirmat. La final am spus: „Cred că este cineva aici care ar vrea să fie mântuit, să primească vechea mântuire. Dar văd că nu aveți amvon aici”. Dar cuvântul „aici” abia a fost rostit, că doctorul a și adus două scaune. Fiul și fiica lui au venit acolo și au început să se roage. Lucrul acesta nu i-a convenit pastorului, căci ei erau unii din cei care nu luaseră nici o atitudine față de Dumnezeu. Dar noi i-am ajutat. Apoi pastorul a rostit binecuvântarea și a stins luminile, lăsând aproape toate adunarea în întuneric, motiv pentru care a trebuit să băjbăim pe întuneric pentru a găsi calea de ieșire.

Luni dimineața am fost plăcut surprins să-l întâlnesc pe doctor. M-a luat în brațe și mi-a spus: „Frate Bevington, copiii doresc să primească mântuirea”. Au intrat amândoi, au îngenunchiat pe la ora 15:00 și au primit mântuirea. Am participat la întâlnirea lor de rugăciune de miercuri seara, iar copiii și-au povestit experiențele. Apoi doctorul s-a ridicat și a spus: „Vreau să-l invit pe fratele Bevington aici pentru a susține o serie de întâlniri”. Dar acea întâlnire n-a avut nici o șansă de a avea loc. Așa că, joi dimineață, a venit și a spus: „Frate Bevington, doresc binecuvântarea despre care predici”. Am spus: „Doctore, ești sigur?” „Da, domnule, sunt”. Am spus: „O dorești atât de mult încât să îngenunchezi aici și să-ți predai viața?” „Da, domnule”, a spus el. „Atunci, doctore”, am spus, „trebuie să mori față de biserica aceea Presbiteriană. Poți să mori față de soția ta care este atât de mândră?” „Da, domnule, căci și ea caută același lucru”. Am îngenuncheat în dormitorul meu. El a rămas acolo trei zile, gemând, rugându-se și luptându-se.

Apoi am auzit un ciocănit la ușă. M-am ridicat și am văzut că era soția lui. Mă temeam cumva, dar privirea ei mi-a alungat toate temerile, căci ea a întrebat „Este doctorul aici?” într-o manieră atât de umilă cum nu mi-aș fi

putut imagina. Doctorul a spus: „Intră, draga mea”. Ea a intrat înaintea mea. El era în dormitor, așa că ea a trebuit să traverseze o cameră pentru a ajunge la el și, pe când am ajuns și eu, ea era jos cu brațele în jurul lui, plângând și sărutându-l. Ei bine, asta a fost o surpriză fericită pentru mine, căci mă așteptasem exact la opusul. Ea s-a ridicat și a spus: „Frate Bevington, îmi doresc și eu aceeași binecuvântare”. Așa că a început s-o caute. A stat acolo toată noaptea. Dimineața următoare ea a propus să meargă acasă pentru a continua lupta acolo. M-am temut la gândul acesta, până când ea a adăugat: „Îl vom lua pe fratele Bevington cu noi. Nu vreau să-i las pe copiii singuri prea mult timp”. Așa că am fost de acord cu ei și am mers împreună. Am stat plecați în rugăciune 42 de ore acasă la ei fără să mâncăm nimic. De fapt, nici eu și nici doctorul nu mâncaserăm nimic de joia trecută, iar acum era următoarea marți. Au obținut biruința marți pe la ora 14:30. Toți patru au mers la întâlnirea de rugăciune marți seara, toți fiind fericiți și mărturisind despre ceea ce făcuse Dumnezeu. Au fost rugați să se așeze, iar la sfârșitul întâlnirii le-au fost înmânate scrisorile de excludere. Așa că au fost eliberați de acea cutie de gheață. Apoi am ieșit cu toții în stradă, iar ei erau plini de putere.

Doctorul a spus: „Am să mă rog. Soția este impresionată să facă o schimbare radicală de care îmi este puțin teamă”. Astfel, ei au decis să pună trei zile deoparte pentru a aștepta un răspuns de la Dumnezeu. Doctorul nu mai deschisese cabinetul de o săptămână. Următoare zi de luni au venit amândoi și au spus: „Suntem îndemnați să ne vindem locul, să cumpărăm un vehicul și să călătorim prin California pentru a predica vechea Evanghelie. Nu vrei să ne spui cam de ce am avea nevoie? Am dori să mâncăm, să dormim, să gătim, să predicăm din acest vehicul”. Așa că am întocmit o listă cu lucrurile de care aveau nevoie. Au achiziționat toate lucrurile de la Studebaker din South Bent, Indiana și i-a costat mai bine de 1200 de dolari. Au vândut totul, au plecat și au stat pe drumuri 11 luni, predicând și distribuind broșuri. Copiii, așa cum îi numeau ei, au primit sfințirea la trei săptămâni după ce au plecat. Am tot auzit vești despre ei. Mi-au trimis bani și i-am tot întâlnit la adunări.

Invitație

la întâlnire de studiu și rugăciune

Ne bucurăm să vă invităm la o nouă întâlnire de studiu și rugăciune în sat Glodu, comuna Călinești, județul Argeș, în perioada 10 – 12 Iunie 2011.

Întâlnirea va avea loc în natură, pe proprietatea familiei Albeș. Comuna Călinești se găsește pe DN 7 la cca 20 km de Pitești în direcția Topoloveni. De acolo până la locul câmpării vă mai despart 15 minute de condus.

Cazarea se va face la corturi, motiv pentru care fiecare participant trebuie să aibă propriul cort, sau să se asigure că are un loc într-un alt cort. Vă sugerăm ca din bagaj să nu vă lipsească un sac de dormit sau o pătură, lanternă, tacâmuri, ghetete sau bocanci, și chiar și un pulover. Cu toate că sâmbătă la prânz este programată o masă în comun, fiecare participant să se asigure că are suficientă hrană.

Subiectele care vor fi abordate în cadrul discuțiilor, sunt următoarele:

1. **Cartea lui Daniel, capitolul 1.** Un studiu care își propune abordarea cărții verset cu verset în căutarea comorilor ascunse în profețiile Scripturilor. „*Și avem cuvântul profeției făcut și mai tare; la care bine faceți că luați aminte, ca la o lumină care strălucește într-un loc întunecos, până se va crăpa de ziuă și va răsări luceafărul de dimineață în inimile voastre.*” 2 Petru 1:19.

2. **Caracterul lui Dumnezeu.** Imaginea unui Dumnezeu însetat de sânge și pregătit de a executa orice păcătos la cea mai mică greșeală a fost perpetuată cu un asemenea succes, încă în zilele noastre sunt mulți creștini care nu cred că cine L-a văzut pe Isus, L-a văzut și pe Tatăl. (Ioan 14:7, 9). „*Și viața veșnică este aceasta: să Te cunoască pe Tine, singurul Dumnezeu adevărat și pe Isus Hristos pe care L-ai trimis Tu.*” (Ioan 17:3).

3. **Rugăciunea – superstiție sau experiență veritabilă?** Un studiu în cadrul căruia probabil că vom învăța cele mai multe lucruri din experiențele personale împărtășite. Care este mecanismul rugăciunii? De ce unii se bucură de răspunsuri, în timp ce alții nu? „*Tot ce veți cere cu credință, prin rugăciune, veți primi.*” (Matei 21:22).

Pentru mai multe informații și pentru a vă anunța participarea (până cel mai târziu luni, 6 Iunie) sunați la numărul de telefon 0766377435 (Wylly Albeș).

Vă așteptăm cu bucurie!

Prietenii de la „Divina Vindecare”